

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **M. B.**, pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 2 Tr. zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí dňa 5. februára 2009 v Bratislave dovolanie obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. mája 2008, sp. zn. 3 To 30/2008 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **M. B. sa odmieta.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. decembra 2007, sp. zn. 2 T 218/2005 bol obvinený **M. B.** uznaný za vinného z trestného činu sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 Tr. zákona a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona v znení zákona č. 403/2004 Z.z. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 16. augusta 2004 o 21:40 hodine pod zámienkou pozvania poškodenej **M. R.** na kávu, poškodenú odviezol osobným motorovým vozidlom zn. **A. A. C. T. P. X. B.** na lesnú cestu v katastri obce **V. B. – O.**, okres **P.**, navrhol poškodenej orálny styk, čo poškodená odmietla, obvinený ju vyzval, aby vystúpila z osobného motorového vozidla a išla domov pešo a odchádzala, obvinený ju dobehol, opakovane udrel po tvári, násillím ju dotiahol na zadné sedadlo osobného motorového vozidla, opäť ju poudieral po tvári a prinútil ju k orálnemu styku,

2/ dňa 29. augusta 2004 o 23:05 hodine na ulici **M.** v **N.**, okres **P.**, v blízkosti pohostinstva **K.** najskôr navrhol okoloidúcej poškodenej **Z. Ž.**, že ju odvezie svojím osobným motorovým vozidlom, čo poškodená odmietla, následne poškodenú

násilím dotiahol z chodníka na zadné sedadlo osobného motorového vozidla zn. A. A. C. T. P. X. B., dvere motorového vozidla centrálne uzamkol, s vozidlom odišiel smerom do obce Z. K., pričom počas cesty pred železničným nadjazdom poškodená nohami vykoplá ľavé zadné okno dvier vozidla a vyskočila na vozovku, pričom utrpela rozsiahle poranenia, krvácanie a pomliaždenie mozgu, trieštivú zlomeninu bázy I. záprstnej kosti pravej ruky, zlomeninu 21. zuba, zlomeninu pyramídovej a klinovej kosti s otrasom labyrintu ucha, pomliaždenie panvy, s poranením v oblasti spony panvovej, centrálnu léziu tvárového nervu vpravo, pomliaždenie, odreniny a krvné podliatiny temena vľavo, čela vľavo, spánkovej oblasti nosa, hornej a dolnej pery ľavého líca, ľavého ramena, v oblasti hrudnej a driekovej chrbtice, krížovej a panvovej oblasti, ľavej a pravej dolnej končatiny v oblasti kolien a predkolení, oboch horných končatín v oblasti ramien a predlaktí, čo si vyžiadalo práceneschopnosť poškodenej od 30. augusta 2004 do 1. marca 2005 a zranenia majú trvalý následok vo forme duševnej poruchy po ťažkom poranení hlavy, poškodenie tváre ľahkého stupňa, poruchu úchopovej funkcie palca pri obmedzenej pohyblivosti základného kĺbu stredne ťažkého stupňa, rozsiahle plošné jazvy po poranení v rozsahu do 3,5 % povrchu tela, obojstrannú nedoslýchavosť ľahkého stupňa.

Za to mu bol podľa § 199 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 42 ods. 1, § 38 ods. 7 Tr. zákona účinného od 1. januára 2006 uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní trinásť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona účinného od 1. januára 2006 zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona účinného od 1. januára 2006 súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému M. B. rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 153/2007 z 12. septembra 2007, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 bola obžalovanému uložená povinnosť uhradiť poškodenej Z. Ž., nar. X., bytom N., ulica H. škodu vo výške 1 487 549,70 Sk, V. Z. P., pobočka P. škodu vo výške 66 258 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 bola poškodená M. R., nar. X., bytom D. N. V., okres P. s nárokom na náhradu škody odkázaná na občiansko – právne konanie.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 sa poškodená Z. Ž. sa so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na občiansko – právne konanie.

Krajský súd v Trenčíne, na odvolanie obžalovaného proti vyššie uvedenému rozhodnutiu, rozsudkom zo dňa 29. mája 2008, sp. zn. 3 To 30/2008, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine pod bodom 2/ a podľa § 259 ods. 3 a § 226 písm. c/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora v Prievidzi č. 2 Pv 974/2004 – 180 zo dňa 22. septembra 2005, a to pre skutok uvedený v bode 2/, právne kvalifikovaný ako trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona účinného do účinného do 1. januára 2006, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 199 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zákona účinného od 1. januára 2006 krajský súd odsúdil obžalovaného k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní trinásť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne zrušil podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona účinného od 1. januára 2006 výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému M. B. rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 153/2007 z 12. septembra 2007, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 bola poškodená Z. Ž. ako aj V. Z. P. a.s., pobočka P. odkázaní so svojimi nárokmi na náhradu škody na konanie v občianskoprávných veciach.

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený M. B., prostredníctvom obhajcu JUDr. I. Ž., PhD., dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h/ a i/ Tr. poriadku. Obvinený, v zastúpení svojím obhajcom, vychádzal z domnienky, že súd pri ukladaní trestu právne posúdil jeho osobu ako obzvlášť nebezpečného recidivistu podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006, a to napriek tomu, že na to neboli splnené zákonné podmienky. V krátkosti poukázal aj na teoretické vymedzenie pojmu recidíva. Keďže v čase vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku ešte nebol právoplatne odsúdený v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 153/2007, neboli preto dané možnosti aplikácie ustanovení

o recidíve. S ohľadom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a prikázal Krajskému súdu v Trenčíne, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadrila prokurátorka okresnej prokuratúry v Prievidzi, ktorá uviedla, že súdy pri ukladaní trestu obvinenému nepostupovali podľa § 41 a § 42 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006, ale podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona účinného od 1. januára 2006. Z uvedeného dôvodu bolo dovolanie podľa jej názoru nedôvodné a navrhla preto, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. poriadku), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. poriadku), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. poriadku (§ 382 písm. c/ Tr. poriadku).

Jediným argumentom obvineného pre zrušenie napadnutého rozhodnutia bola, podľa jeho názoru, nesprávna aplikácia ustanovení trestného zákona o recidíve. Tento argument bol však založený na omyle obvineného, spočívajúcom v zámene dvoch právnych režimov vzťahujúcich sa na trestne zodpovedné konanie obvineného, a to podľa zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „starý trestný zákon“) a zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „nový trestný zákon“).

Konkrétne si obvinený myslel, že súd na neho aplikoval ustanovenie § 42 ods. 1 starého trestného zákona, ktoré upravovalo zvyšovanie hornej hranice trestnej sadzby u obzvlášť nebezpečných recidivistov. V skutočnosti na neho súd aplikoval ustanovenie § 42 ods. 1 nového trestného zákona (čo aj jednoznačne vyplýva z výroku napadnutého rozsudku), ktoré upravuje ukládanie súhrnného trestu.

Keďže dovolacia námietka bola založená na vyššie uvedenom omyle, nebol tým naplnený žiaden z obvineným uplatnených dovolacích dôvodov.

Napriek uvedenému, najvyšší súd dodáva, že trest uložený obvinenému M. B. bol uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorej horná hranica sa podľa § 41 ods. 1 nového trestného zákona zvýšila o jednu tretinu. Krajský súd teda ukladal obvinenému trest v hornej polovici (13 rokov a 6 mesiacov) takto upravenej trestnej sadzby (7 rokov – 20 rokov trestu odňatia slobody) a teda mu uložil trest na samej spodnej prípustnej hranici.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací so zreteľom na uvedené nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Tr. poriadku dovolanie obvineného M. B. odmietol na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 5. februára 2009

JUDr. Juraj K l i m e n t, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková